

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6723/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Mariju Klariću, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice: Marina Čižmešinkin Cugovčan, Sesvete, Kraljevečka 8, OIB: 11839271505, koju zastupaju opunomoćenici Vinko Adžić i Ivan Adžić, odvjetnici u Zagrebu, Držićeva 6/III, protiv tuženika: Hrvatska poštanska banka d.d., Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, kojeg zastupa opunomoćenica Andreja Šeša, odvjetnica u Zagrebu, Fra Filipa Grabovca 13, radi utvrđenja, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene 26. svibnja 2026. u nazočnosti tužiteljice i tužiteljičinog opunomoćenika te tuženikove opunomoćenice, 18. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu br.: 218170, od 23. lipnja 2008., sklopljen između tuženikovog prednika Volksbank d.d., Zagreb, kao kreditora i tužiteljice Marine Čižmešinkin Cugovčan, kao korisnika kredita, kojima je ugovorena obveza tužiteljice platiti tuženiku naknade za obradu i osiguranje kredita, dakle:

- toč. 6.1. Ugovora kojom je određeno: "Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: jednokratno 1,25% od iznosa kredita, naplaćuje se neposredno prije isplate kredita." i
- toč. 6.2. Ugovora kojom je određeno: "Naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva: jednokratna uplata po premijskoj stopi od 2,10% na iznos glavnice uvećane za 20%"

II. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici parnične troškove u iznosu 1.106,18 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 18. lipnja 2026. do isplate, po kamatnoj stopi propisanoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, odnosno po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja iste godine, dok referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku 15 dana.

III. Odbija se ostatak tužiteljičinog zahtjeva za naknadom parničnih troškova preko dosuđenog iznosa, sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

IV. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadom parničnih troškova, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužba je predana ovome sudu e-Komunikacijom 21. listopada 2025. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 1), u kojoj se navodi da je tužiteljica, u svojstvu korisnika kredita, s tuženikovim prednikom, kao kreditorom, 23. lipnja 2008. sklopio potrošački Ugovor o kreditu br.: 218170 (dalje: Ugovor), kojim je tuženikov prednik odobrio i stavio na raspolaganje tužiteljici kredit u iznosu 18.627,11 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za devize koji je vrijedio na dan isplate (toč. 1.). Ugovorena namjena kredita je bila kupnja vozila (toč. 3.). Nadalje, toč. 6.1. Ugovora je određeno: "Naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita: jednokratno 1,25% od iznosa kredita, naplaćuje se neposredno prije isplate kredita." Ujedno, toč. 6.2. Ugovora je određeno: "Naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva: jednokratna uplata po premijskoj stopi od 2,1% na iznos glavnice uvećane za 20% sukladno Ugovoru o osiguranju potraživanja sa osiguravajućom kućom." Tuženik je tužiteljici 24. lipnja 2008. naplatio predmetne naknade u iznosu 1.043,32 HRK i 2.103,32 HRK, dakle ukupno u iznosu 3.146,64 HRK. Navedeni Ugovor o kreditu su parnične stranke sklopile u okolnostima u kojima je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu te kao jača ugovorna strana, a u kojem se položaju nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija te profesionalno dioničarsko društvo, nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadama za obradu i osiguranje kredita, na koji način je doveo tužiteljicu u neravnopravan položaj u kojem ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora. Tuženik je na opisani način postupio suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZP/03.) i to čl. 81., 82. i 87. ZZP/03. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05. i dr., dalje: ZOO/05.). Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP/03. je propisano kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je st. 2. istog čl. ZZP/03. određeno kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora s tužiteljicom nije pojedinačno pregovarao o odredbi toč. 6.1. i 6.2. Ugovora, već je ista bila stavljen u položaj "uzmi ili ostavi". Također, tuženik nije predstavio odnosno izložio tužitelju koje to točno tuženik ima troškove u svezi postupka odobrenja kredita pa da bi iste tužiteljica morala naknaditi niti joj je objasnio strukturu istih troškova i zašto iznos tih naknada izravno ovisi o visini iznosa kredita koji se traži. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknada za obradu i osiguranje kredita bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od tuženika, o kojim odredbama se s tužiteljicom nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužiteljica imala utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužiteljici nametnuta prekomjerna i potpuno neopravdana obveza, nameće se zaključak kako takve ugovorne odredbe uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita-potrošača, kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku-trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti njihove

suradnje i načelu zabrane zlouporabe prava. Tužiteljica zaključno ukazuje kako ona nesporno ima pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnim ugovornih odredaba predmetnog kredita koje se odnose na obvezu plaćanja naknada za obradu i osiguranje kredita te su ispunjeni uvjeti iz čl. 187. ZPP-a za tužbu za utvrđenje, posebno imajući na umu da je neograničeno pravo tužitelja isticati ništetnost (čl. 328. ZOO/05.). Također, iz svega gore navedenog jasno je da su iste ugovorne odredbe nepoštene, jer su protivne prisilnim propisima, poglavito mjerodavnim odredbama ZZP/03. i ZOO/05. Time su ispunjeni uvjeti ništetnosti istih odredbi Ugovora propisani čl. 87. ZZP/07. te čl. 322. ZOO/05. Posljedica tako utvrđene ništetnosti bit će obveza tuženika vratiti tužiteljici sve što je primio temeljem ništetnih odredbi Ugovora (čl. 323. ZOO/05.) sa zateznim kamatama od dana stjecanja (čl. 1115. ZOO/05.), jer je tuženik nepošten stjecatelj. Slijedom navedenog, predlaže se donijeti presudu kojom će se prihvatiti tužbeni zahtjev za utvrđenjem ništetnim ugovornih odredbi glede naplate naknade za obradu kreditnog zahtjeva i naknade za osiguranje kredita (toč. 6.1. i 6.2.), uz naknadu parničnih troškova sa zateznim kamatama od dana donošenja prvostupanske presude.

2. Odgovor na tužbu je predan ovome sudu e-Komunikacijom 12. ožujka 2026. (obavijest o primitku elektroničkog podneska, koja prethodi listu 21), u kojem se navodi da se tuženik protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, osporava osnovu, poriče navode tužbe u dijelu kojim su isti protivni navodima iz odgovora na tužbu, ističe prigovor zastare, prigovara vrijednosti predmeta spora kao previsoko naznačenoj te predlaže u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev, kao neosnovan, uz naknadu tuženiku parničnih troškova. Uvodno, tuženik ističe kako ovu tužbu treba odbaciti zbog nedostatka pravnog interesa, a sve iz razloga što je tužitelj postavio samo deklaratorni zahtjev, bez zahtjeva za povrat nešto što je navodno naplaćeno pa iz navedenog proizlazi kako tužiteljica i nema pravni interes za vođenje ovog postupka. Ukoliko se ne odbaci predmetna tužba, tuženik se na istu, opreza radi, očituje kako slijedi. Tuženik prigovara vrijednosti predmeta spora kao previsoko naznačenoj. Naime, visina naplaćene naknade koju bi tužiteljica zahtijevala natrag u slučaju da se pobijana odredba utvrdi ništetnom je 1,25% od iznosa kredita, odnosno 2,10%, što bi prema tužiteljičinim navodima iznosilo 417,63 EUR. Tuženik ističe kako tužiteljica ničim nije dokazala da je utužene naknade uistinu i platila niti je predložila bilo koji dokaz na navedenu okolnost. Pored takvog stanja stvari nema pravnog interesa tražiti utvrđenje spornih ugovornih odredbi ništetnim. To stoga što jedna od ugovornih strana dvostranoobveznog ugovora nema pravo tužbom (tužba na utvrđenje) zahtijevati utvrđenje ništetnom odredbe istog ugovora kojom se toj ugovornoj strani nameće određena obveza, ako ona tu ugovornu obvezu nije ispunila, a druga ugovorna strana više nema pravo i mogućnost zahtijevati ispunjenje iste ugovorne obveze. Pravni interes mora biti određen i stvaran. Mora postojati u trenutku utuženja te postojati sve do pravomoćnog završetka sudskog postupka. S obzirom da prigovor nedostatka pravnog interesa predstavlja postupovnopравни prigovor, od kojeg ovisi dopuštenost tužbe, tuženik predlaže pozivom na odredbu čl. 187. st. 2. ZPP-a, odbaciti predmetnu tužbu. Neophodnost i dužnost individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u ovom slučaju nemoguće ostvariti. Dakle, prije svega je potrebno utvrditi je li uopće riječ o potrošaču, a potom je li riječ o potrošaču koji je prosječan odnosno je li isti razumio Ugovor koji je svojevrijedno potpisao. Tuženik ističe i prigovor zastare tražbine, naime kod instituta stjecanja bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništetnog pravnog posla, sukladno odredbi čl. 225 ZOO-a. Stoga, i obveza vraćanja dospijeva u trenutku nastupa ništetnosti, odnosno od

samog sklapanja posla, a od tada počinje teći zastara (presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revx- 183/2011-2). Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 23. lipnja 2008. tražbina iz tužbe neminovno je obuhvaćeno zastarom, budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu. Ugovorna odredba o ulaznoj naknadi ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (čl. 96. ZZP-a). Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti kako je sporna ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva odredba. Navedena odredba jasno je postavljena Ugovorom te unesena u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora. Slijedom navedenog, kako je u ovom slučaju sporna odredba Ugovora o kreditu za tužiteljicu bila jasna, lako uočljiva i razumljiva, sukladno odredbama čl. 99. ZZP-a ocjena poštenosti ovih odredaba prema mjerilima iz čl. 96. ZZP-a nije dopuštena. Budući da je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog Ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom. Glede naknade za obradu kreditnog zahtjeva ističe se da se ovdje radi o naknadi koja se jednokratno isplaćuje i to u fiksnom iznosu koji je jasno i transparentno određen. Dodatno, tužiteljica je potpisom predmetnog Ugovora o kreditu u odredbi čl. 11.3. Ugovora jasno potvrdila da joj je banka uručila otplatnu tablicu u kojoj je, među inim, jasno bila iskazana naknada na koju je tužiteljica svjesno pristala. U ovom slučaju radi se o proizvodu (kreditu) koji je tužiteljici odobren od strane tuženika na njezin zahtjev. Dakle, tužiteljica je zatražila kredit, isti joj je odobren uz predočavanje uvjeta koje je ona svjesno prihvatila i nije tražila izmjenu istih. Ugovor je sastavljen od strane banke, ali je sastavljen u dobroj vjeri, poštujući pozitivnopravne propise koji su u tom trenutku bili na snazi te je prije potpisivanja predočen i razjašnjen tužiteljici. Ujedno, glede ništetnost odredbe o naknadi za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, navodi se da pregledom predmetnog Ugovora moguće je zaključiti da su i po pitanju iste odredbe ispunjene dvije pretpostavke-jasna i lako uočljiva odredba. Tuženik ukazuje da tužiteljica ni po pitanju ove odredbe nije tražila dodatna pojašnjenja niti dodatne informacije, premda je tužiteljica prethodno sklapanju Ugovora, kao savjesna ugovorna strana, sama bila dužn informirati se o odredbama ugovora, ukoliko joj neke od njih nejasne ili nerazumljive i možebitnim posljedicama koje one mogu imati po njezina prava i obveze iz Ugovora. Slijedom navedenog, kako su u ovom slučaju sporne odredbe Ugovora o kreditu za tužiteljicu bile jasne, lako uočljive i razumljive, sukladno odredbama čl. 99. ZZP-a ocjena poštenosti istih odredaba po mjerilima iz čl. 96. ZZP-a nije dopuštena. Ovdje tuženik ističe i prigovor promašene pasivne legitimacije, budući da predmetna naknada nije naplaćena u korist banke, već osiguravajućem društvu na ime police osiguranja tužiteljevog kredita. Slijedom navedenoga, tuženik predlaže u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev, kao neosnovan, uz naknadu tuženiku parničnih troškova sa zateznim kamatma od donošenja prvostupanjske presude.

3. Tijekom postupka izvedeni su dokazi i to uvidom u Ugovor o kreditu br.: 218170, od 23. lipnja 2008. (list 5-10), prometnu karticu po kreditu broj 218170 na ime Marina Čižmešinkin-Cugovčan (list 11-18) i Opće uvjete za poslovanje s građanima, Volksbank d.d., Zagreb, od 30. lipnja 2005. (list 74-77) te je izveden dokaz saslušanjem tužiteljice osobno kao stranke na ročištu 26. svibnja 2026. (list 92 i 93).

4. Tužbeni zahtjev je osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev za utvrđenjem djelomične ništetnosti ugovora o kreditu, odnosno uglavaka glede naplate naknade za obradu kreditnog zahtjeva i naplate naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva.

Nije sporno da je tuženikov prednik s tužiteljicom sklopio u Zagrebu 23. lipnja 2008. Ugovor o kreditu br.: 218170.

Sporna je ništetnost navedenih uglavaka Ugovora o kreditu, dakle sporna je osnovanost. Istaknut je prigovor nedostatka pravnog interesa.

6. Uvidom u Ugovor o kreditu br.: 218170, od 23. lipnja 2008. (list 5-10), utvrđeno je da je isti sklopljen između Volksbank d.d., Zagreb, ovdje tuženikovog prednika, kao kreditora ili predlagatelja osiguranja i Marine Čižmešinkin-Cugovčan, ovdje tužiteljice, kao korisnika kredita i protivnika osiguranja, u svezi kredita u iznosu 18.627,11 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za devize koji je vrijedio na dan isplate (toč. 1.); ugovorena je kamatna stopa i to redovna kamatna stopa od 5,90% godišnja, promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama kreditora; efektivna kamatna stopa od 7,99%; interkalarna kamata naplaćuje se tijekom otplate kredita i sadržana je u anuitetima, a obračunava se u visini redovne kamatne stope i redovna kamata po dospelju je promjenjiva, po stopi utvrđenoj Odlukom o kamatama i naknadama kreditora te se obračunava i naplaćuje na sva dospelja, a nenaplaćene tražbine od prvog dana nakon dana dospelja do dana naplate (toč. 2.); ugovorena je namjena kredita za kupnju vozila-pokretnina (toč. 3.); ugovorena je valutna klauzula odnosno kredit se ugovara u valuti, a isplaćuje u kunskoj protuvrijednosti (toč. 4.); ugovoren je rok otplate od 60 mjeseci (toč. 5.); glede naknada ugovorena je naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita i to jednokratno od 1,25% od iznosa kredita, najmanje 500,00 HRK naplaćuje se neposredno prije isplate kredita (toč. 6.1.) i naknada za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva je jednokratna uplata po premijskoj stopi od 2,10% na iznos glavnice uvećane za 20% sukladno Ugovoru o osiguranju tražbina s osiguravajućom kućom te se iznos premije naplaćuje u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita (toč. 6.2.) i glede načina otplate je ugovoreno da korisnik kredita otplaćuje kredit u jednakim mjesečnim anuitetima u iznosu 359,25 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za devize koji je vrijedio na dan dospelja te anuiteti dospeljavaju na naplatu svakog 1. dana u mjesecu počev od 1. kolovoza 2008., a korisnik kredita dužan je osigurati pokriće na kunskom računu za otplatu kredita najmanje u iznosu dospellog anuiteta (toč. 8.).

7. Na temelju iskaza tužiteljice, saslušane osobno kao stranke na ročištu 26. svibnja 2026. (list 92 i 93), koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, jer o odlučnim činjenicama ima neposredna saznanja, a koja je iskazom u cijelosti ostala kod navoda iz tužbe te svih tužiteljičinih navoda istaknutih tijekom postupka, te je iste navode dopunila i pojasnila, utvrđeno je da je tužiteljica tijekom 2008. godine kod Volksbank d.d., Zagreb, tuženikovog prednika, sklopila predmetni kredit za kupnju osobnog automobila marke Kia, tip Proceed, na rok otplate 5 godina, vezan uz CHF, dok se ne sjeća koja je vrsta kamatne stope ugovorena. Predmetni osobni automobil koristila je tužiteljica isključivo za vlastite potrebe, koji i dalje koristi, dok isti nije koristila u komercijalne svrhe. U vrijeme sklapanja Ugovora tužiteljica nije bila nositeljica obrta niti je obavljala poslovnu ni inu trgovačku registriranu djelatnost ni slobodno zanimanje, već je ostvarivala prihode od nesamostalnog rada (plaću). Isključivo je tužiteljica otplaćivala anuitete kredita te je isti kredit u cijelosti otplatila u ugovorenom roku. Odnosni auto salon uputio je tužiteljicu na Volksbank d.d., Zagreb, kao kreditora, s obzirom da su isti surađivali. Sve pravne radnje u svezi predmetnog kredita obavljala je tužiteljica preko odnosnog auto salona. Nitko od ovlaštenih osoba

nije informirao tužiteljicu o sadržaju i značenju pojedinih ugovornih odredbi niti o ekonomskim ni pravnim posljedicama istih pa tako niti glede ovdje utužene ugovorne odredbe o naknadi za obradu i administraciju kredita te o naknadi za osiguranje kredita, niti joj je pojašnjena struktura i visina iste naknade kao niti stvarni troškovi niti svrha iste. Tužiteljica nije mogla pregovarati o niti jednoj ugovornoj odredbi, niti je tada znala za istu mogućnost, već je tužiteljica prihvatila ponuđeni nacrt Ugovora koji je pripremio tuženik. Prije nego je sklopila-potpisala Ugovor, tužiteljica je isti pročitala te joj je sve bilo jasno i razumljivo pa stoga nije tražila dodatna pojašnjenja. Obje ovdje utužene naknade je tuženik naplatio pri isplati-korištenju kredita, dakle za iste naknade je umanjen iznos kredita koji je ugovorila predmetnim Ugovorom. Tužiteljica se ne sjeća je li prije potpisivanja-sklapanja Ugovora uočila ovdje utužene ugovorne odredbe u svezi tzv. ulazne naknade i naknade za osiguranje. Tužiteljici nije bila nejasna niti jedna ugovorna odredba. Mislim da je visina obje ovdje utužene naknade bila oko 3.500,00 HRK. Ovdje predmetne tzv. ulazna naknada i naknada za osiguranje nisu za tužiteljicu tada predstavljale otegotne ekonomske okolnosti.

8. Daljnji dokazi nisu izvedeni, jer isti dokazni prijedlozi nisu potrebiti, s obzirom da potonje ne može biti od utjecaja na odlučivanje u ovoj pravnoj stvari s obzirom na postavljeni tužbeni zahtjev. Stoga, nisu niti posebno cijenjeni ostali dokazi, odnosno sudska praksa na koje se poziva tuženik u prilog svojih tvrdnji. Rješenjem s pripremnog ročišta 15. travnja 2026. (list 89 i 90) je određeno koji će se dokazi izvoditi kao mjerodavni za utvrđenje odlučnih činjenica (toč. II.), dok ostali dokazi nisu izvedeni, jer isto nije potrebno, s obzirom da će drugim prihvaćenim dokazima predmet biti dovoljno raspravljen i utvrđene sve odlučne činjenice mjerodavne za donošenje odluke u ovom predmetu. Osim toga sud, stranke i drugi sudionici moraju nastojati postupak provesti bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova te je sud dužan onemogućiti svaku zlouporabu prava u postupku, u smislu čl. 10. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25., dalje: ZPP).

9. Ujedno, uzgred rečeno, valja imati na umu i recentnu sudsku praksu, prije svega odluke donesene u korist potrošača, odnosno presudu Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013. i odnosne presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. i PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., te presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Revt-249/14 od 9. travnja 2015., Rev-221/18 od 3. rujna 2019., Rev-18/18 od 26. svibnja 2020. i Rev-673/23 od 13. veljače 2024., kao i mjerodavne odluke Europskog suda za ljudska prava i Suda Europske unije (u predmetima C-26/13 presuda od 30. travnja 2014., C-51/17 presuda od 20. rujna 2018. i C-118/17 presuda od 14. ožujka 2019.).

10. Naime, mjerodavnom odredbom čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13.) je izričito navedeno da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Međutim, glede tužiteljevog položaja potrošača, valja istaknuti recentnu odluku Suda Europske unije br. C-198/20 od 10. lipnja 2021., kojom je presuđeno da se zaštita predviđena Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u ugovorima sklopljenim s potrošačima primjenjuje na sve potrošače, a ne samo na one koji se mogu smatrati "prosječnim potrošačima, normalno informiranim i razumno pažljivim i informiranim". Naime, tužitelj je položaj potrošača dokazao priloženim Ugovorom o kreditu, kao i danim iskazom, iz kojeg

proizlazi da je tužitelj, kao fizička osoba, podigao namjenski auto kredit, radi kupnje osobnog automobila, dakle novac koji je utrošio iskoristio je namjenski, za vlastite, privatne svrhe, odnosno za životne potrebe tužitelja i njegove obitelji, a to nije poslovanje niti poduzetništvo tužitelja, dakle tužitelj je potrošač. Ukoliko tuženik ima drukčija saznanja (npr. da tužitelj nije potrošač, već trgovac), dužan je isto i dokazati, s obzirom na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-18/18-2 od 26. svibnja 2020.

11. Dovodeći u svezu tužiteljčin iskaz, koji se u cijelosti prihvaća kao životno logičan i neposredno uvjerljiv, s ostalim (pisanim) dokazima, utvrđeno je da se ovdje radilo o ugovoru koji je tuženik na isti način plasirao na tržištu svim korisnicima kredita, te da tužiteljica nije niti pokušala utjecati na sadržaj Ugovora o kreditu, poglavito glede spornih uglavaka, jer se radilo o ugovoru koje je ponudio tuženik pa stoga tužiteljica nije mogla ništa mijenjati niti utjecati jer je vrijedilo pravilo "uzmi ili ostavi". Dakle, ugovorne odredbe u Ugovoru o kreditu koje su predmet ovog spora, odnosno glede naplate naknade za obradu kredita i naplate naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, dovode do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača već zbog činjenice da potrošači nisu mogli pregovarati o sadržaju ugovornih odredaba budućeg ugovora na sklapanje kojeg su ih banke navodile svojim reklamama. Naime, ovdje se štiti pravo potrošača da prije nego dobiju ponudu unaprijed sastavljenog standardnog ugovora koji sadrži unaprijed od strane trgovca formulirane ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, dobiju dostatne informacije da bi kao dobro obaviještene osobe uz razumnu pažnju i oprez mogli donijeti informiranu pojedinačnu odluku. Zaključno, proizlazi da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen na po tuženiku unaprijed sastavljenom standardnom obrascu o kojima ugovorne strane nisu pregovarale, pa tužiteljica nije imala nikakvog utjecaja na njegov sadržaj, dok je istom pravnom poslu tužiteljica pristupila s potpunim povjerenjem u tuženika, kao poslovnu banku. Stoga, proizlazi da je tužiteljica s tuženikom pregovarala isključivo o sklapanju ponuđenog ugovora u skladu s njezinom kreditnom sposobnošću, koja je ovisila o visini anuiteta, pri čemu je anuitet ovisio o glavnici i ugovorenoj kamati, koja je bila najniža za švicarske franke. Dakle, tužiteljica nije mogla mijenjati ugovorne odredbe, već samo ukoliko iste ne prihvaća odustati od sklapanja predloženog ugovora. Tuženik je preporučao i predstavio tužiteljici kredit u švicarskim francima kao najpovoljniji kredit, jer su najniže kamate, pa stoga za tužiteljicu najpovoljnije.

Slijedom navedenog, tuženik nije dokazao da je prilikom sklapanja Ugovora s tužiteljicom pregovarao o spornim odredbama, pa da se stoga iste ne bi mogle smatrati nepoštenim. Naime, proizlazi da je tuženik propustio razjasniti tužiteljici odredbu o tzv. ulaznoj naknadi, kao niti o naknadi za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, odnosno načinu obračuna tj. visini te strukturi i stvarnoj svrsi i troškovima istih naknada te da isto nije počinjeno u dobroj vjeri, odnosno nije dokazano da je tuženik informirao tužiteljicu, kao potrošača, u predugovornom stadiju sklapanja Ugovora o kreditu, o načinu obračuna tj. visini te strukturi i stvarnoj svrsi i troškovima istih naknada, dakle za obradu kreditnog zahtjeva i za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva.

Ujedno, ukoliko je ugovor o kreditu ispunjen, a što je ovdje slučaj, isti nije postao valjan ugovor, on je i dalje ništetan u spornim odredbama, a takvi ugovori ne proizvode pravne učinke i s njima se postupa kao da nisu sklopljeni, te stoga tužiteljici pripada pravo na vraćanje stečenog bez osnove.

12. Napominje se neograničeno isticanje ništetnosti, odnosno čl. 328. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23., dalje: ZOO) je određeno da se pravo na isticanje

ništetnosti ne gasi. Naime, u slučaju povrata stečenog bez osnove predmetna tražbina zastarijeva za pet godina, sukladno čl. 225. ZOO-a. Stoga, primjenom čl. 323. st. 1. ZOO-a zastara restitucijskog zahtjeva može početi teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke u ovom predmetu, kojom se prethodno utvrđuje nepoštenim i ništetnim ugovornih odredbi sadržanih u toč. 6.1. i 6.2. Ugovora, s obzirom na pravno shvaćanje sa sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020.

13. Glede postojanja pravnog interesa tužiteljice za podnošenje tužbe na utvrđenje ništetnosti valja reći da je odredbom čl. 322. ZOO-a propisano da ništetnost ugovora ili pojedine odredbe nastupa po samom zakonu, a sud na ništetnost pazi po službenoj dužnosti. Utvrđenje ništetnosti ima učinak prema svim osobama (erga omnes), a ne samo između stranaka, što je poglavito važno u slučajevima kada postoji više potencijalnih pravnih posljedica ništetnosti (npr. povrat isplaćenih iznosa, prestanak obveze plaćanja, mogućnost upisa u registre i sl.). Naime, tužiteljica je temeljem sporne odredbe već platila naknadu za obradu kredita i naknadu za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, a postoji pravna nesigurnost glede valjanosti istih odredbi. Utvrđenje ništetnosti ima za cilj otkloniti istu nesigurnost i omogućiti tužiteljici da, temeljem pravomoćne presude, ostvari daljnja prava (npr. povrat plaćenog iznosa, brisanje upisa, zaštita od budućih zahtjeva tuženika i sl.). Tužiteljica ne može ostvariti povrat isplaćenih iznosa bez prethodnog utvrđenja ništetnosti spornih odredbi, budući da je valjanost istih odredbi sporna i predstavlja pravno pitanje koje prethodi možebitnom kondemnatornom zahtjevu. Sudska praksa potvrđuje da pravni interes postoji kada je utvrđenje ništetnosti preduvjet za ostvarenje drugih prava (npr. povrat plaćenog iznosa). Pravomoćnom presudom Općinskog suda u Virovitici posl. br. P-170/2025-5 je izričito navedeno da je dopušteno podnijeti tužbu za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita kada postoji pravna nesigurnost i kada je utvrđenje nužno radi zaštite prava potrošača. Dakle, sud je utvrdio ništetnost odredbe iako je tužitelj postavio deklaratorni zahtjev, uz obrazloženje da je utvrđenje ništetnosti preduvjet za ostvarivanje daljnjih prava (npr. povrat iznosa). Nadalje, sudska praksa potvrđuje da je dopušteno podnijeti deklaratornu tužbu radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe kada je to nužno radi zaštite prava potrošača i otklanjanja pravne nesigurnosti, osobito u slučajevima kada je riječ o standardnim ugovorima i odredbama koje se primjenjuju na veći broj korisnika.

Slijedom navedenog, tužiteljica ima pravni interes za podnošenje tužbe za utvrđenje ništetnosti predmetnih ugovornih odredbi, sukladno čl. 187. ZPP-a i mjerodavnoj sudskoj praksi. Utvrđenje ništetnosti je nužno radi otklanjanja pravne nesigurnosti, zaštite prava potrošača i kao preduvjet za ostvarivanje daljnjih prava tužitelja, a što potvrđuje i rješenje Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1625/2024-2 od 17. svibnja 2024.

14. Naime, mjerodavnom odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., dalje: ZZP/03.), koja je istovjetna kasnijoj odredbi čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13., dalje: ZZP/07.), je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom.

15. U ovom slučaju sasvim je sigurno, da se o predmetnim ugovornim odredbama nije pregovaralo, jer je unatoč tužnikovim obrazloženjima, riječ o tipskom, formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne. Sasvim je i izvjesno, da tuženik ne bi omogućio tužiteljici niti sklapanje takvog Ugovora da iste ugovorne odredbe (sporni

uglavci toč. 6.1. i 6.2.) nisu bile uključene u Ugovor, kako to proizlazi i iskaza saslušane tužiteljice, dok tuženik drukčije nije niti dokazao.

Osim toga, upravo pravilno tužiteljica tumači predmetni Ugovor po načelu "uzmi ili ostavi", jer je imajući na umu prethodno navedeno, tužiteljica, kao korisnik kredita, mogla je samo isti prihvatiti ili ne, dakle druge mogućnosti nema, sudeći i po činjenici da upravo sam tuženik tijekom cijelog ovog postupka drži da je pravilno postupio stavljanjem istih odredbi u Ugovor, pa je logički izvjesno da od njih ne odstupa pa niti tijekom ovog postupka, držeći i dalje da su pravilne. Predmetni Ugovor je djelomično "prilagođen" potrebama tužiteljice, no, posljedično ne otklanja prethodno utvrđenje, jer je Ugovor "prilagođen" samo u dijelovima koji se tiču iznosa, roka otplate, namjene i slično, no, to ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu i kojem se doduše mijenjaju samo navedeni sastojci ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni sastojci na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa obrtimice, tj. u velikom broju slučajeva.

Međutim, spornom ugovornom odredbom je u biti tuženik sebi ostavio slobodu određivanja visine naknade za obradu zahtjeva i odobrenje kredita, kao i naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, i to kako je određena u postotku od iznosa kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga su sporne ugovorne odredbe zaista i prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle iste predstavljaju nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03., te 79/07., 125/07., 79/09. 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13., te 41/14., 110/15. i 14/19., dalje: ZZP).

16. Nadalje, odredbom čl. 84. ZZP/03. je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. No, u svezi potonjeg, na spornu ugovornu odredbu ne odnosi se isključenje testa nepoštenosti. Naime, shvaćanje je Suda Europske unije, izraženo u recentnoj presudi od 16. srpnja 2020., u spojenim predmetima br. C-224/19 i C-259/19, upravo u svezi pitanja naplate naknada za obradu kredita (naknade za otvaranje), da čl. 2., čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe istog ugovora i koje ga kao takve određuju. Nasuprot tome, odredbe koje su sporednog značaja u usporedbi s onima koje određuju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene istim pojmom, a što je ovdje slučaj, s obzirom da nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita, isto kao i o naknadi za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, ne spada pod "ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene" te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti. Nadalje, u predmetu br. C-224/19 Sud Europske unije tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev provjeriti. Iako je prethodan postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud Europske unije protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna, jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. Pri tome valja naglasiti da glede pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali

prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda Europske unije), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

Bitno je i istaknuti, da se takvim spornim uglavcima u Ugovoru, kojim je visina naknade za odobrenje kredita, isto kao i naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, bila propisana u postotku, ništa ne mijenja na stvari i to svakako nije dokaz da su stranke o istoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Na tuženiku je teret dokaza da se o spornim odredbama ugovora pojedinačno pregovaralo. Stoga, proizlazi da tuženik nije postupao u skladu s načelom savjesnosti i poštenja. Naime, tužiteljica je nesporno bio u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika, kao banku, kako glede njezine pregovaračke moći, tako i njezinog stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, kao i naplatu naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak niti je objasnio tužiteljici kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje istih naknada i o kojim parametrima izravno ovisi visina iste naknade. Naime, ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita, isto kao i naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, samo za sebe, nije nepošteno te u vrijeme sklapanja Ugovora nije postojao propis koji bi tako nešto zabranjivao. Međutim, u ovom slučaju iste naknade ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Tuženik uopće nije niti pokušao tužiteljici razjasniti zašto joj je naplatio obradu kredita, kao i naknadu za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, radi čega tužiteljica nije imala pristup razlozima koji opravdavaju iste naknade. Također, sadržaj navedenih odredbi je nepotpun, jer ne sadrži strukturu i način izračuna istih naknada niti su isti tužiteljici izloženi ni pojašnjeni. Ujedno, tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate istih naknada. Dakle, banke su morale određeno popisati što čini troškove obrade kredita, kao i naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, a ne samo isto naplatiti i to u postotku od iznosa kredita, čime su zapravo korisnike dovodile u neravnopravan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit. Na kraju, sklapanjem predmetnog Ugovora o kreditu tužiteljica se je tuženiku obvezala platiti ugovorne kamate, a troškovi obrade i odobrenja kredita, ako i postoje, nikako ne bi smjeli pasti na teret tužiteljice. Naime, tuženik je financijska institucija i odobrenje kredita je jedna od usluga koju isti pruža te se naplaćuje ugovaranjem kamate. Tuženik je dužan organizirati svoje poslovanje da može pružiti istu uslugu i možebitni troškovi koji mu nastanu u postupku obrade i odobrenja kredita treba podmiriti upravo iz očekivane kamate koju mu tužiteljica plaća (presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1368/21 od 20. srpnja 2021.)

Sukladno čl. 1111. ZOO-a, sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe za posljedicu ima ponovnu uspostavu pravnog i činjeničnog stanja potrošača u kojem bi se nalazio da takve ništetne odredbe nije bilo. Stoga, utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom, potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna, s obzirom na presudu Županijskog suda u Zagrebu posl. br. GŽ-1200/21 od 2. lipnja 2021.

17. Svi ostali tuženikovi navodi su posljedično ocijenjeni neosnovanim, imajući na umu da o ovom pitanju postoji i jasno pravno shvaćanje viših sudova.

18. Uzgred rečeno, tuženik nije pridonio odgovarajući dokaz radi utvrđenja istinitosti svojih navoda pa se u ovom slučaju ima primijeniti pravilo o teretu dokazivanja koje obvezuje sud da uzme da nije istinita tvrdnja za čiju istinitost stranka, koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava, u smislu čl. 221.a ZPP-a.

19. Zaključno, kako se o spornim odredbama nije pregovaralo, to je time ugovorna odredba po kojoj je predviđena naplata naknada za obradu zahtjeva i odobrenje kredita, isto kao i naplate naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, nepoštena, jer korisnik kredita o istim odredbama nije pojedinačno pregovarao, a prouzročile su značajnu ravnotežu u pravima i obvezama na strani tužiteljice, kao potrošača kredita, pa su posljedično iste odredbe i ništetne u smislu odrede čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 96/03.), tako i odluke Županijskog suda u Splitu posl. br. GŽ-2359/17 i Županijskog suda u Vukovaru posl. br. GŽ-1837/14 od 5. studenoga 2014.

20. S obzirom na utvrđenje djelomične ništetnosti Ugovora i to glede ugovorne odredbe kojom je predviđena naplata naknade odnosno troškova obrade kreditnog zahtjeva, isto kao i naplate naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, valjalo je odlučiti kao pod toč. I. izreke presude.

21. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, odnosno isti su odmjereni s obzirom na vrijednost predmeta spora, zahtjev za naknadu troškova i Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br. 138/23., dalje: OT), imajući na umu vrijednost boda u iznosu 2,00 EUR (Tbr. 54. OT) i pravo odvjetnika obračunati na sve obavljene radnje pripadajući porez na dodanu vrijednost (Tbr. 46. OT).

22. Slijedom navedenog, tužiteljici je valjalo priznati troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava tužbe (Tbr. 7./1. OT) i podneska od 18. ožujka 2026. (Tbr. 8./1. OT) te zastupanja na ročištima 15. travnja 2026. i 26. svibnja 2026. (Tbr. 9./1. OT), za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 200,00 EUR, dakle ukupno u iznosu 800,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (200,00 EUR), kao i troška sudske pristojbe za tužbu i za presudu, za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 53,09 EUR. Stoga je tužiteljici valjalo dosuditi parnične troškove u sveukupnom iznosu 1.106,18 EUR sa zateznim kamatama tekućim od dana donošenja presude do isplate, jer se zatezne kamate na parnične troškove mogu stranci odrediti i u parničnom postupku, temeljem primjene čl. 151. st. 3. ZPP-a, kako je odlučeno pod toč. II. izreke presude, dok je ostatak tužiteljičinog zahtjeva za naknadom parničnih troškova preko dosuđenog iznosa, sa zateznim kamatama, valjalo odbiti kao neosnovan (toč. III. izreke presude).

23. Također je i tuženiku valjalo odmjeriti troškove postupka, kao potrebite za vođenje parnice, koji se sastoje od troška sastava odgovora na tužbu (Tbr. 8./1. OT) i zastupanja na ročištima 15. travnja 2026. i 26. svibnja 2026. (Tbr. 9./1. OT), za svaku radnju u zahtijevanom iznosu 200,00 EUR, dakle ukupno u iznosu 600,00 EUR, uvećanog za PDV 25% (150,00 EUR). Međutim, nije priznat trošak sudske pristojbe po odluci suda, jer isti zahtjev nije određeno postavljen, kako glede radnje, tako niti glede visine. No, ovako odmjereni parnični troškovi u sveukupnom iznosu 750,00 EUR

nisu dosuđeni tuženiku, s obzirom na neuspjeh istoga u sporu, odnosno valjalo je odbiti tuženikov zahtjev za naknadom parničnih troškova, kao neosnovan, kako je odlučeno pod toč. IV. izreke presude.

24. Sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine, br. 57/22.) su iskazane novčane vrijednosti, s obzirom na fiksni tečaj konverzije 7,53450 HRK / 1 EUR.

25. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci presude.

U Zagrebu 18. lipnja 2026.

S u d a c:
Mario Klarić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude je dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u roku 15 dana od dana objave presude, odnosno od dana dostave ove presude u slučaju neuredne obavijesti o ročištu na kojem se presuda objavljuje (čl. 335. ZPP-a).

DNA: - opun. tužiteljice i
- opun. tuženika.

Broj zapisa: **9-30889-936d6**

Kontrolni broj: **0e656-c8aa0-98a17**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.